Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Редакція и Адміністрація улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціѣ неопечатанй вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Холера.

Ц. к. Міністерство справъ внутрѣшныхъ выдало рескриптъ до всѣхъ властей політичныхъ и розпорядило, щобы зредаґованй пôсля приписôвъ найвысшои Рады здоровля поученя що до дезінфекціѣ пôдчасъ холеры служили яко додатокъ до оголошеныхъ рескриптомъ зъ дня 16 серпня 1887 р. инструкцій о дезінфекційнôмъ поступованю пôдчасъ заразливыхъ недугъ. Въ тôй пригадцѣ звертає ся особливо увагу на средства дезінфекційни, якй пôдчасъ холеры накидує дехто людемъ, а въ котрыхъ годѣ добачити хочь бы лишь слѣду якоись успѣшности.

Пôднесено именно, що всяке „пôдкурюванє“ и средства маючй нѣбы то „очищати воздухъ“, якъ н. пр. оцетъ, пахуче зѣлє и т. д., а навѣть выкурюванє сѣркою и хльоромъ, суть зовсѣмъ безуспѣшнй. До мало успѣшныхъ а дорогихъ средствъ належить: вапно карболеве, вапно фенільове и т. зв. сырый квасъ карболевый, котрый єсть лишь звычайною смолою. Уживати же до дезінфекціѣ сôльнои и сѣрковои кислоты єсть небезпечно и безъ лѣкаря не повинно ся того уживати. Найлѣпшй же суть: негашене вапно, карболь въ кришталахъ и лізоль або креоліна. Найдешевше и найдогôднѣйше єсть негашене вапно, а найлѣпше уживати єго въ сей способъ:

Грубй куснѣ вапна кропить ся водою, котрои до того треба взяти тôлько, щобы важила то, що двѣ третй части вапна. По скропленю розпадуть ся грубшй куснѣ на дрôбнѣйшй, а тогды треба ихъ розтовчи на порошокъ. Одна літра такого порошку всыпує ся до великого начиня, заливає ся 4 літрами воды и въ той способъ одержує ся „вапнянне молоко“, знамените средство дезінфекційне, але начинє зъ нимъ треба щѣльно замкнути, бо вапнянне молоко стыкаючись зъ воздухомъ тратить дезінфекційну силу. Карболевои кислоты и креоліны уживає ся до дезінфекціѣ въ 5-процентовôмъ розпуску а лізолю въ двопроцентовôмъ.

На пытанє, що треба десінфекціонувати, єсть вôдповѣдь: все що могло бы поваляти ся тымъ, що недужій на холеру вôддає зъ себе (помостъ, долѣвка, стѣны, меблѣ, посудина и т. д.). То, що недужій на холеру вôддає зъ себе, треба добре змѣшати зъ средствомъ десінфекційнымъ и такъ полишити бодай на пôвъ годины, закимъ вылиє ся. Выливанє всѣлякихъ розпускôвъ десінфекційныхъ до каналôвъ, кльоакъ и т. д. не доводить звычайно до цѣли. За то треба выходки въ серединѣ, стѣны, сидженє и т. д. добре змывати карболевымъ розпускомъ. Особы, що ходять коло занедужавшихъ на холеру, повиннй добре о тôмъ памятати, що холерою можна лишь тогды заразити ся, коли заразокъ холеричный дôстане ся до рота, а зъ вôдси до жолудка и кишокъ. Въ хатѣ, де знаходить ся недужій на холеру, не повиннй они длятого нѣчого анѣ ѣсти, анѣ пити анѣ курити; коли выходять повиннй перебрати ся, умыти лице и руки десінфекційнымъ плыномъ. Скроплюванє карболемъ особъ прибувшихъ зъ сторонъ, де єсть холера, єсть прикрымъ, а не веде до цѣли. Взагалѣ пôдчасъ холеры повиннй всѣ удержувати якъ найбôльшу чистоту, а передъ кождымъ ѣдженємъ безусловно обмыти ся десінфекційнымъ плыномъ.

Справа перенесеня мощей Маркіяна Шашкевича.

Якъ звѣстно, пôднесено въ червни 1892 р. при нагодѣ вôдкрытя філіѣ товариства „Просвѣта“ въ Камѣнцѣ струмиловôй гадку, перенести мощѣ першого галицко-руского поета, Маркіяна Шашкевича до окремои могилы и поставити єму памятникъ.

Маркіянъ Шашкевичъ померъ 7 червня 1843 р., а мощѣ єго спочивають до нинѣ въ родиннôмъ гробѣ бувшихъ властителѣвъ Новосѣлокъ лѣскихъ въ каменецкôмъ повѣтѣ. Комітетъ, основуючій філію „Просвѣты“ въ Камѣнцѣ струмиловôй, на котрого чолѣ стоявъ парохъ каменецкій Впов. о. М. Цегельскій, уже само торжество основаня філіѣ звязавъ зъ именемъ Маркіяна. Вôдкрытє філіѣ вôдбуло ся дня 6 червня, отже въ навечеріє дня смерти поета передъ 49 роками. Передъ зборомъ основателѣвъ філіѣ вôдбуло ся торжественне богослуженє поминальне за покôйного Маркіяна, а о. Ом. Дольницкій зъ Рѣпнева выголосивъ по службѣ Божôй краснорѣчиву патріотичну проповѣдь, въ котрôй представивъ заслуги Маркіяна около нашого пôдвигненя и теплыми словами загрѣвавъ зôбраныхъ селянъ и интеліґенцію до працѣ на нивѣ народнôй въ тôмъ напрямѣ, якій указавъ Русинамъ покôйный Маркіянъ. На зборѣ філіѣ „Просвѣты“ знову пояснивъ о. М. Цегельскій у вступнôмъ словѣ: длячого Русины повѣта каменецкого звязали свôй просвѣтный подвигъ зъ именемъ Маркіяна Шашкевича, — а посолъ Ол. Барвѣньскій, яко вôдпоручникъ головного выдѣлу „Просвѣты“ на зборѣ філіяльнôмъ, пôднѣсъ гадку, щобы въ роцѣ 1893-ôмъ, яко въ 50-тй роковины смерти Маркіяна, перенести мощѣ поета до окремои могилы въ Новосѣлкахъ и поставити на нѣй памятникъ. Гадка ся знайшла щирый вôдгомôнъ въ серцяхъ усѣхъ зôбраныхъ патріотôвъ, якъ интеліґенціѣ такъ и селянъ. Заразъ на зборѣ зложено на сю цѣль 26 зр. и поручено выдѣлови взяти справу въ свои руки. Выдѣлъ філіѣ пôдъ проводомъ о. М. Цегельского выдавъ вôдозву до Русинôвъ, оповѣщую-

Веснôвки.

Написавъ Еміль Пешкавъ.

Село Вайдель було передъ вѣками осѣдкомъ лицарѣвъ знатного роду Вайдельштайнъ. На взгôрю, що взносило ся понадъ селомъ, виднѣвъ на пôвъ зруйнованый замокъ, зъ котрого чеснй тй панове выправляли ся по добычу и иншй зыски лицарского ремесла. Теперѣшный властитель замку зъ приналежностями зве ся вправдѣ такожъ барономъ Вайдельштайнъ, однакъ въ жилахъ єго не плыве вже кровь давныхъ панôвъ. Бо въ молодôмъ вѣцѣ знали єго пôдъ прôзвищемъ Левіого, а ґелда, не походы розбишацкй, достарчували єму средствъ до житя. Коли зъ часомъ дôйшовъ до стану шляхоцкого, прибравъ прôзвище „фонъ Вайдельштайнъ“. Пôзнѣйше занехавъ ще назву „Леві“ и вôдъ теперь звавъ ся лише: Серафинъ баронъ Вайдельштайнъ. На замокъ приѣзджавъ разъ до року, щобъ полювати черезъ кôлька тыжднѣвъ въ осени. Вѣвъ тогды зô собою возы, повнй непромакальныхъ одежей ловецкихъ, ручницъ всѣлякого рода и великои скôлькости набоѣвъ. Мавъ же-жь чого боятиси бѣдный дикій звѣръ! Впрочѣмъ черезъ цѣлый рôкъ мешкавъ у Вѣдни на Рінґстрассе, де мавъ власну палату, або живъ у краснôй въ стилю ґотицкôмъ побудованôй віллѣ у Феслявъ, — а въ замку панувавъ самовладно управитель п. Мисловичъ вразъ зô своєю донечкою Гальшкою. Мавъ вôнъ брата далеко, бо ажъ у Банатѣ, такожъ управителя дôбръ, що належали до ґр. Теркеліого; брата того обдарили небеса сыномъ, що студіювавъ вже вôдъ пôвъ року хемію на вѣденьскôй політехніцѣ. Було отже цѣлкомъ природно, що сестрѣнець пôдчасъ першихъ вакацій — а бувъ то Великдень — вôдвѣдавъ незнаного ще собѣ стрыя. Пуставъ ся на ту прогульку тымъ охотнѣйше, що супроводжавъ єго въ нѣй товаришъ Францъ Веллінь, родомъ зъ Берна, котрый Моравію знавъ якъ свою кишеню.

Оба молодцѣ на велике вдоволенє господарѣвъ оживили днѣ, одностайно сплываючй на Вайдельштайнѣ, самй-же знайшли всьо надъ сподѣванє лѣпше. Замокъ бувъ зовсѣмъ принаднымъ осѣдкомъ, а зруйнована єго часть зъ запалыми мурами, пôвколесами смѣло въ гору выстаючими, вежами, сховками и пôдземными ґ а н к а м и побуджувала фантазію и була мѣсцемъ займаючихъ слѣджень. Тотй послѣднй давали нагоду до оповѣданя прерôжныхъ повѣрокъ, дуже таємныхъ, а выкликуючихъ певнй враженя въ часѣ мѣсячнои ночи у пôднôжа розвалинъ. Не бракло й иншихъ розрывокъ. Ходили по великôмъ лѣсѣ, що окружавъ село, драпали ся на взгôря та надавали имъ рôжнй назвы, якъ: горбокъ Гальшки або Левіого, вкôнци уряджували забавы на великôмъ замковôмъ подвôрю и спрошували на нихъ зъ цѣлои околицѣ веселу молодѣжь обохъ полôвъ.

Въ тыхъ всѣхъ розрывкахъ Гальшка займала перше мѣсце, а зарôвно Робертъ якъ и Францъ надскакували ѣй що сила; однакъ першій, зъ природы бôльше въ собѣ замкненый, не ставувъ зô своячкою на такъ пріязнôй стопѣ, якъ другій — смѣлѣйшій и живѣйшій. Своячка ся була миленькимъ дѣвчаткомъ, обдарена тою за серце порываючою простодушностію, о котрôй Моравяне говорять, що она вроджена лише дѣвчатамъ ихъ краю. Мала свôй розумъ и незле образованє, а прецѣнь була деколи такъ розкôшно дурненькою, що колибъ не єѣ чистый зôръ и поважный выразъ лиця, можна-бъ посудити єѣ о комедію. Весела и свавôльна, однакъ не легкодушна, дуже легко змѣнювала розкôшный усмѣхъ на горячй сльозы и на вôдворотъ. Розумѣючи ся на жартахъ, не жалувало миленьке дитя и поцѣлуя, коли треба буле выкупити фантъ. Бувъ се з м ы с л ъ простый и чистый, що зовсѣмъ не погорджувавъ танцемъ, але й не занедбувавъ молитвы, щиро побожный, постôйный въ вѣрѣ, полученôй подекуды зъ пересудами.

Одного полудня спочивавъ Робертъ въ тѣни вежѣ, блющемъ оброслои. Затопленый у мрѣяхъ споглядавъ то на дымъ выдобуваючій

чу ухвалу збору філіяльного и взываючу до складокъ на перенесенє мощей Маркіяна до окремого мурованого гробу на кладовищи новосѣлецкôмъ и на памятникъ. Жертвы поплыли, хочь не щедро, бо до кôнця 1892 року зôбрано 97 зр. 76 кр. Кôлько зôбрано доси, не можемо сказати.

Тымчасомъ головный выдѣлъ товариства „Просвѣта“ пôднявъ сего року гадку, щобы мощѣ нашого поета перенести зъ Новосѣлокъ до Львова, де спочиває одинокій сынъ покôйного, такожь заслуженый въ нашôй літературѣ Володимиръ Шашкевичь и де проживає вдова по Маркіянѣ, и въ тôй цѣли ухваливъ порозумѣти ся зъ каменецкимъ выдѣломъ філіяльнымъ. Выдѣлъ філіѣ въ Камѣнцѣ згодивъ ся въ червни с. р. на гадку головного выдѣлу „Просвѣты“ и постановивъ, що выдѣлъ філіѣ зô своєѣ стороны займе ся вôдкопанємъ мощей зъ гробу и по одвѣтнôмъ богослуженю въ Новосѣлкахъ спровадженємъ зелѣзницею до Пôдзамча, такъ, що въ Пôдзамчи головный выдѣлъ „Просвѣты“ переийме мощѣ и зарядить усе дальше пôсля проґрамы, яку самъ уложить. Вôдповѣдно до того філія зобовязала ся взяти на себе и кошты, сполученѝ въ вôдкопанємъ и перевезенємъ мощей до Пôдзамча. На засѣданю філіѣ, на котрôмъ запала тая ухвала, постановивъ выдѣлъ такожь скликати въ другôй половинѣ серпня загальный збôръ своихъ членôвъ до Камѣнки. Тутъ загалъ Русинôвъ округа каменецкого мавъ порозумѣти ся, щобы торжество перенесеня мощей Маркіяна выпало якъ найкрасше. Збôръ той въ серпни не мôгъ вôдбути ся зъ причины непередвидженыхъ нещасть елементарныхъ; однакожь нема сумнѣву, що коли не зайде яка непередвиджена перешкода, збôръ філіѣ въ намѣренôй цѣли вôдбуде ся сего мѣсяця.

Головный выдѣлъ изъ своєѣ стороны починивъ уже все потрѣбне до перенесеня мощей Маркіяна Шашкевича зъ Новосѣлокъ до Львова. Вдова по покôйнôмъ поетѣ радо згодилась на предложенє выдѣлу „Просвѣты“ и подала вôдъ себе заявленє такого змѣсту:

„Въ дни 7 червня 1843 року померъ въ Новосѣлкахъ лѣскихъ повѣта Камѣнка струмилова бл. п. о. Маркіянъ Шашкевичь, мужь пôдписанои вдовы Юліѣ зъ Крушиньскихъ Шашкевичевои, а тѣло его похоронено на кладовищи въ Новосѣлкахъ лѣскихъ. Хотячи перенести тѣло мого покôйного мужа бл. п. о. Маркіяна Шашкевича на кладовище до Львова, де спочиває сынъ покôйного, бл. п. Володимиръ Шашкевичь, якъ такожь звеличати память покôйного мужа, Маркіяна Шашкевича, котрый яко вызначный поетъ и літератъ вельми заслуживъ ся для народу руского въ часѣ вôдродженя руского письменства въ Галичинѣ, — я низше пôдписана вдова Юлія зъ Крушиньскихъ Шашкевичева, користаючи зъ прихильного предложеня Свѣтлого товариства „Просвѣта“, призволюю симъ именемъ власнымъ якъ такожь именемъ родины на перенесенє тлѣнныхъ останкôвъ бл. п. мого мужа о. Маркіяна Шашкевича зъ кладовища въ Новосѣлкахъ лѣскихъ на кладовище у Львовѣ, надаючи власть и силу Свѣтлому товариству „Просвѣта“, щобы заняло ся перевезенємъ тѣла покôйника до Львова, похороненємъ, уставленємъ памятника нагробного и взагалѣ предприняло всякѝ зарядженя въ тôмъ дѣлѣ, якѝ узнає за потрѣбнѝ, а я пôдписана признаю все тото, що здѣлає въ тôй справѣ Свѣтле товариство „Просвѣта“, за правно-важне и сгôдне зъ моєю волею. — Дѣяло ся у Львовѣ дня 4 н. ст. липня 1893“.

На основѣ того заявленя, головный выдѣлъ „Просвѣты“ внѣсъ два поданя. Одно до ц. к. староства въ Камѣнцѣ струмиловôй, просячи о призволенє на перевезенє въ мѣсяци жовтни сего року мощей руского поета Маркіяна Шашкевича зъ Новосѣлокъ до Львова, а се въ той спосôбъ, що въ подвôйнôй домовинѣ перевезено бы тѣло кôньми зъ Новосѣлокъ лѣскихъ до стаціѣ зелѣзничои въ Задвôрю, зъ вôдтамъ зелѣзницею на стацію Львôвъ-Пôдзамче, а зъ Пôдзамча вôдправлено бы похоронъ на кладовище Лычакôвске. Ц. к. староство каменецке, даючи свôй призвôлъ, мало бы выдати перепустку на перевезенє мощей и о своѣмъ зарядженю повѣдомити ц. к. намѣстництво и маґістратъ мѣста Львова.

Друге поданє внѣсъ головный выдѣлъ „Просвѣты“ до Свѣтлого маґістрату мѣста Львова зъ прошенємъ о безплатне вôдступленє вôдповѣдного мѣсця на кладовищи Лычакôвскôмъ для поета нашого Маркіяна Шашкевича, а товариство „Просвѣта“ доложить заходôвъ, щобы на гробѣ того заслуженого мужа станувъ памятникъ вôдповѣдаючій его заслугамъ. Въ поданю звернено увагу на те, що заступництво громады мѣста Львова уже разъ почтило память Маркіяна Шашкевича, называючи его именемъ мѣску школу народну зъ рускимъ языкомъ выкладовымъ. Коли отже не зайде яка непередвиджена перешкода, мощѣ поета будуть перенесенѝ въ другôй половинѣ мѣсяця жовтня.

Само торжество перенесеня мощей Маркіяновыхъ заповѣдає ся, якъ въ Новосѣлкахъ такъ и у Львовѣ, поважно и величаво, дякувати вже дотеперѣшнымъ заходамъ выдѣлôвъ філіяльного каменецкого и головного львôвского. Пятьдесятѝ роковины смерти Маркіяна припадають рôвночасно зъ пятьдесятыми роковинами смерти многозаслуженого въ розвитку руско-украиньскои літературы, Григорія Квѣтки-Основяненка, (умершого 20 серпня 1843 р. въ Харковѣ) и зъ двацять пятыми роковинами заснованя товариства „Просвѣта“ у Львовѣ (1868 року). Головный выдѣлъ „Просвѣты“ доложить усѣхъ заходôвъ, щобы память тыхъ роковинъ почтити якъ найкрасше въ столици краю — а коли тôлько не зайде яка непередвиджена перешкода, всѣ Русины зъ цѣлого краю поспѣшать певно якъ найохотнѣйше на поклик выдѣлу „Просвѣты“.

Переглядъ політичный.

Зъ вчерашнымъ днемъ застановлено выдаванє одноріньсковыхъ банкнотôвъ. Паперѣтѝ будуть теперь стягати ся а замѣсть нихъ будуть курсувати лишь срѣбнѝ риньски и короны.

Ревізія санітарна має бути заведена на всѣхъ граничныхъ стаціяхъ вздовжь галицко-угорскои границѣ.

Єсть вже рѣчею певною, що цѣсарь Вільгельмъ не поѣде до Даніѣ, де теперь перебуває царь. Праса нѣмецка зазначує однакожь, що фактъ сей не вплыне нѣякъ на вôдносины межи Нѣмеччиною а Россією, такъ само, якъ и не вплынула була евентуальна подорожь цѣсаря Вільгельма до Фреденсборґа.

Новинки.

Львôвъ дня 2 вересня.

— **Именованя.** II. Намѣстникъ именувавъ офіціяла рахункового Володислава Новицкого ревідентомъ, асистента рах. Франца Андришка офіціяломъ, а практикантôвъ рах.: Казимира Керского и Рудольфа Мавтнера асистентами при Намѣстництвѣ.

— **„Громада“,** товариство вѣденьскихъ Русинôвъ оголошує таку вôдозву: Вже другій рôкъ добѣгає, якъ мале число Русинôвъ-патріотôвъ заходило ся коло заснованя руско украиньского товариства „Громада“ у Вѣдни, котре стало бы осередкомъ товариского житя, огнищемъ житя духового, мѣсцемъ до плеканя національнои самосвѣдомости, товариствомъ спомагаючимъ для бѣднѣйшихъ членôвъ на выпадокъ ихъ слабости або безробôтя, и мимо всякихъ трудностей та перешкодъ удалось имъ се тяжке дѣло въ житє увести. Цѣль товариства прекрасна, а трудячихъ ся силъ коло добра товариства не бракъ, тожь и не дивниця, що оно потрафило въ короткôмъ часѣ красно развинути ся. Числить

ся зъ запаленого папѣроса, то на голубѝ хмарочки, перетягаючѝ денеде по синьому небосклонѣ. Вôдъ часу до часу будивъ ся зъ задумы и звертавъ очи на красный а розлогій краєвидъ або на розкôшный городъ довкола вежѣ. Не було въ нѣмъ нѣчого незвычайного, а прецѣ правильнѝ травники, гарно обтятѝ кущѣ букшпану, що творили плôтъ доокола помешкань, стежки высыпанѝ бѣлымъ пѣскомъ, та розцвитаючій денеде пупѣнокъ робили миле враженє. Мимоволѣ прийшла Робертови на гадку Гальшка: она-жь для своєѣ простодушности и природности є чаруючимъ дѣвчаткомъ, якого не стрѣчавъ доси. Єго розбуджена фантазія творила зъ дыму найрôжнороднѣйшѝ — на жаль зникаючѝ — образы. Приємне се занятє перервавъ ему надходячій зъ надвору Францъ и заявивъ, що не чує найменшои охоты до пообѣдної дрѣмоты; проте хотѣвъ бы дещо поговорити.

— Розумѣє ся, — додавъ — єсли тобѣ не перешкаджаю у твоихъ мрѣяхъ.

— Алежь зовсѣмъ нѣ — вôдповѣвъ той — однакъ тонъ голосу зраджавъ неправду. Францъ примѣтивъ проте глумливо:

— Впрочѣмъ нѣчо не шкодить, хочь бы я навѣть перешкодивъ тобѣ. Всякѝ мрѣѣ безхосеннѝ. Єсли любишь ся, длятого *ѣй* сего не выявишь?

— Я мавъ бы любити ся? — обôзвав ся Робертъ, а легкій румянець покрывъ его лице. Хтожь то такій выдумавъ се?

— Нѣхто не потребувавъ менѣ сего говорити — я самъ то запримѣтивъ. Але прощаю, божь Гальшка красна дѣвчина.

— Щожь кажешь!

— Хиба не такъ? А я гадавъ, що ты залюбленый по уха.

— То зле гадавъ ты.

— Словомъ ручу, що правду кажу. Чи думаєшь, що я не зауважавъ, якъ ты безнастанно въ неѣ вдивлюєшь ся. Можешь се заперечити? Щожь находишь ты такъ гарного на тôмъ лици, що й на хвилю не спускаєшь еѣ зъ очей, коли вы разомъ?

— А вжежь не еѣ веснôвки! — вôдповѣвъ Робертъ зъ усмѣхомъ.

— — Веснôвки? Сего не запримѣтивъ я. Не вжежь она ихъ дѣйстно має?

— И якѝ ще! Придивись лише ѣй добре, то знайдешь пôдъ очима великѝ веснôвки. Такъ, такъ, Франю, той твôй короткій зôръ часто тобѣ шкодить. Не забудь взяти на нôсъ скла, закимъ схочешь залюбити ся, бо одного красного дня мôгъ бы ты спостеречи, що замѣсть жѣнки взявъ ты собѣ велику веснôвку.... Ну, а теперь коли оба не можемо спати, ходѣмъ перейти ся. На щастє найшовъ я такожь два старѝ мечѣ, тожь троха пофехтуємо ся.

Ледви оба приятелѣ стали зъ мѣсця, вôдчинили ся поволи дверѣ вежѣ и показала ся въ нихъ головка Гальшки. Якъ спостерегла, що Францъ и Робертъ щезли въ закрутѣ, выйшла чимъ скорше, перебѣгла черезъ городъ и впала до своєѣ комнаты. Зъ незвычайною скоростію схопила стояче на комодѣ зеркальце, станула до свѣтла и подивила ся въ него. Однакъ не звертала уваги анѣ на хорошу округлôсть личка, нѣ на статный носикъ, гарно закроєнѝ усточка, або ямки въ пôдбородку и брунатнѝ кучерѣ, що окружали еѣ чоло; не спостерегла слѣзъ, що блищали у великихъ голубыхъ очахъ; видѣла лише плямки, котрѝ поганили нôсъ и личко. Давнѣйше не зважала на нихъ и зовсѣмъ не журила ся ними. Знала, що сейчасъ, коли послѣднѝ снѣги стопнѣють на верхахъ гôръ, кождый горячій день додає до нечисленныхъ плямокъ все щоразъ новѝ: знала, що то веснôвки, однакъ не думала нѣколи, що тѝ веснôвки поганять еѣ. Нинѣ пополудни замѣсть, якъ звычайно, у себе въ комнатѣ, вôдпочивала въ вежѣ, скорочуючи собѣ часъ читанємъ и панчôшкою. Тамъ закрыта муромъ чула розмову обохъ молодцѣвъ. И той своякъ, котрому такъ вѣрила, котрого такъ любила, той своякъ кпивъ собѣ зъ неѣ, высмѣвавъ еѣ и дорѣкавъ еѣ веснôвками. То обурює!

Вôдъ тои хвилѣ змѣнились значно взаимины всѣхъ осôбъ до себе. Гальшка оминала

оно теперь около 80 членôвъ, має свою хочь молоду а все таки досыть велику и добôрну бібліотеку, всѣлякі часописи, устроюванємъ сходинъ, вечерницъ, прогульокъ и т. п. дає запоруку членамъ до веселого товариского житя. Тожь Вы, панове, укôнченѝ ґімназіясты и академики, котрѝ задумуєте приѣхати въ новымъ рокомъ школьнымъ до Вѣдня, щобъ на тутешнôмъ университетѣ, належачôмъ до першихъ университетôвъ европейскихъ, продовжати свои студіѣ, не забувайте на наше одиноке руско-украиньске товариство Русинôвъ у Вѣдни, приходѣть та записуйте ся въ члены, скрѣпѣть насъ своими свѣжими силами, щобы мы, сильнѣйшѝ, тымъ успѣшнѣйше могли працювати на нашôй народнôй нивѣ, надъ добромъ нашого товариства, на славу не только того товариства, але й на славу Руси Украины. Всѣмъ, котрѝ задумують приѣхати до Вѣдня и потребують якои небудь информаціѣ, чи то що-до вписôвъ на университетѣ, выбору лекцій, чи що до мешканя, удѣляє выдѣлъ товариства (Wien VII. Burggasse Nro 59) на жаданє дуже радо й безпроволочно. На разѣ подаємо до вѣдомости, що вписы на университѣ вôдбувають ся вôдъ 26 вересня до 12 а взглядно до 17 ого н. ст. жовтня, а реченецъ до внощеня поданъ о увôльненє вôдъ оплаты (хто має испытъ зрѣлости зъ вôдзначенємъ або два свѣдоцтва колькоквіяльнѝ зъ послѣдного курсу зъ успѣхомъ що найменше дуже добрымъ) кôнчить ся вже 9 ого жовтня. За Выдѣлъ товариства вѣденьскихъ Русинôвъ „Громада" у Вѣдни.— *Мих. Бѣгунъ* заступникъ головы. *В. Яновичъ*, за писаря.

— **Холєра.** Дня 31 серпня с. р. захорували на холєру: въ Делятинѣ 3 особы, Надвôрнѣ и Краснôй по 2, въ Добротовѣ и Ворохтѣ по 1, въ Коломыи 3, въ Шепарôвцяхъ 1, въ Краковѣ 1, у Щепановѣ 3, Чернятинѣ 1, Ясеници 3, Выгодѣ 1. Померли: въ Делятинѣ 3, Добротовѣ и Краснôй по 1; въ Коломыи 2, Воскресинцяхъ 1. Крôмъ того були подозрѣнѝ выпадки заведужаня: въ Рымановѣ, Лучичахъ, Хомяковцяхъ и Пядикахъ, Пôдлужу и Хомяковѣ. Въ Ганковцяхъ вмерла одна особа, але при секціи не найшли прутнѣвъ холєричныхъ. Въ Равѣ на передмѣстю Шабельни померъ дня 29 серпня по колькагодиннôй недузѣ семилѣтный хлопецъ, якъ здавало ся на холєру. Сейчасъ выслало ц. к. Намѣстництво урядового лѣкаря дра Обтуловича и той ствердивъ дифтеричне запаленє проводу покармового, подобне до холєры. Дня 30 серпня въ лябораторіи ц. к. краєвои Рады здоровля зачали бактеріольоґічне слѣдженє, але доси ще не стверджено холєры въ тôмъ выпадку. — Найвысша рада здоровля обчислила, що до дня 29 серпня захорувало на холєру въ Галичинѣ 244 особъ а померло 155, отже далеко больша половина.

— **На смерть засуджена.** Передъ трибуналомъ присяжныхъ ставала сими днями селянка въ Раранча, Александра Штанцеръ, обжалована о те, що въ задрости забила власного мужа. Она признала ся до вины, а трибуналъ засудивъ єѣ на шибеницю.

— **Наслѣдки суперечки зъ жѣнкою.** Дня 23 серпня с. р. посваривъ ся Иванъ Н. въ Рѣчицѣ пôдъ Равою зô своєю жѣнкою и постановивъ повѣсити ся. — Въ тôй цѣли на подѣ привязавъ шнуръ до латъ и повѣсивъ ся надъ сѣньми, въ котрыхъ лежало збôже. Вже висѣвъ на шнурѣ, а ще кинувъ запаленый сѣрникъ въ солому, щобы пôдпалити єѣ. Огонь выбухъ небавомъ на подѣ и въ сѣняхъ, але висѣлецъ не мôгъ удушити ся, бо вузолъ бувъ на шнурѣ и тому петля не стягнула ся — и такъ нещасный чоловѣкъ кидавъ ся на шнурѣ въ огни, поки шнуръ не перепаливъ ся; по тôмъ упавъ въ сѣни на горѣючѝ снопы. Наразъ побачили огонь въ селѣ и коли одинъ сусѣдъ отворивъ хату, самоубійникъ выбѣгъ на село. Занесли его до школы и тамъ люде побачили шнуръ на его шиѣ, зъ чого догадали ся, що вôнъ думавъ наложити на себе руки. Ажь на другій день призонавъ ся вôнъ передъ жандармами до всего и по страшныхъ мукахъ померъ, бо бувъ тяжко попареный. Крôмъ его хаты згорѣло ще пять загородъ зô всѣмъ збôжемъ.

— **Трамвай електричный въ Кієвѣ** истнує вже вôдъ року. Сими днями вôдбули ся загальнѝ зборы тамошного товариства трамваєвого, на котрыхъ представлено справозданє за минувшій рокъ. Зъ того справозданя выходить, що кієвскій трамвай електричный зъ кореннымъ фондомъ 1,000.000 рублѣвъ принѣсъ всего 35.000 рублѣвъ доходу. Причиною малого доходу була снѣжна зима и се, що трамвай електричный иде лишь одною улицею, Крещатикомъ. Трамвай електричнѝй се гордôсть Кієва. Не має єхъ нѣяке мѣсто въ Россіи, а дуже мало мѣстъ въ иншихъ державахъ Европы. Се пôдприємство выплатилось бы, але лише тогдѣ, колибъ побудовано больше шляхôвъ. Для одного шляху не оплатило ся будовати паровыхъ моторôвъ и треба було ужити ґазовыхъ, десять разôвъ дорожшихъ. Отже на згаданыхъ зборахъ ухвалено: выпустити ще на пôвъ міліона акцій, щобы побудувати трамвай електричнѝй и на иншихъ улицяхъ; замовити машины потрѣбнѝ и получити такимъ трамваємъ середину мѣста зъ крѣпостію. — Ваґоны електричнѝ дуже гарнѝ, освѣтленѝ пятьома лямпами електричными, не рôвнять ся на око нѣчимъ вôдъ звычайныхъ ваґонôвъ трамваєвыхъ. Рухъ трамваѣвъ електричныхъ дуже рôвномѣрный и скорый, 14 верстъ на годину и то навѣть пôдъ стрôмку гору. Стація електрична мѣстить ся на вершку горы. Провôдники електричности перетягненѝ вôдъ стаціи на стовпахъ, пригадуючихъ стовпы телеґрафічнѝ. Тѝ стовпы уставленѝ вздовжь трамваєвого шляху. На даху кождого ваґона єсть зелѣзный дручокъ, въ горѣ того дручка умѣщене мѣдяне колѣсце, нагадуюче бльокъ. При помочи того дручка, що посуває ся рôвночасно зъ бѣгомъ ваґона, дôстає ся електричнôсть до трамваю, де пôдъ помостомъ суть прилады, що порушають ваґоны. Електромаґнесъ и пôдоймы вводять въ рухъ колеса ваґона; вôдтакъ выходить токъ електричный зъ ваґона и при помочи провôдника (що умѣщеный въ земли пôдъ шинами) иде назадъ до стаціи. Ѣзда трамваємъ електричнымъ дуже приятна.

— **Живцемъ похована.** Страшна пригода лучила ся въ Цеза въ провінціи Неаполю. Мати шести сынôвъ Анна Везъ, привѣвши на свѣтъ сему дитину, захорувала на остре запаленє кишокъ и вôдъ того, якъ здавало ся, померла. Тѣло, замкнене въ домовинѣ, помѣщено въ каплици на кладовищи. На другій день переходила попри каплицю якась старушка и чула глухій крикъ въ каплици. То саме чувъ и другій чоловѣкъ и давъ знати роднѣ. Довѣдавшись о тôмъ, цѣле село збѣгло ся коло каплицѣ. Отворили каплицю а потôмъ домовину — и страшный видъ представивъ ся очамъ людей. Покôйниця лежала бокомъ, а зъ положеня рукъ знати було, що старала ся вôдбити вѣко домовины. Очевидно не вдало ся єй се и она вдушила ся. Оденъ сынъ такъ взявъ собѣ ту пригоду до серця, що за три днѣ померъ.

забавы, а єсли вже мусѣла брати въ нихъ участь, то була до Роберта зимною и рôвнодушною, коли противно Францови явно старала ся приподобати ся. Выплываючѝ звôдси сцены заздрости давали причину до новыхъ непорозумѣнь.

Панъ Мисловичь бувъ невдоволеный, бо студенты не слухали вже такъ уважно оповѣданъ зъ его войскового житя; а стара Марися, не рада й такъ тôй гостинѣ, всѣми силами старала ся пôддержувати взаимне роздразненє. Робертъ больше вражливый зъ природы, запримѣтивши холодъ господарѣвъ, рѣшивъ ся вернути до дому. Коли казавъ о сѣмъ при обѣдѣ, уважно дививъ ся на Гальшку. Рôвнодушно бавила ся она кульочками зъ хлѣба.

— Вѣтрениця — подумавъ собѣ, ображеный тяжко. Насамперѣдъ я бувъ жертвою, познѣйше Францъ, а теперь тѣшить єѣ нашь вôдъѣздъ. Ажь при пращаню змякъ троха и хотѣвъ пытати ся, чи гнѣває ся на него. Однакъ запримѣтивъ, що Францови подала Гальшка цѣлу руку, а єму лише два пальцѣ, — и замовкъ.

(Конецъ буде).

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Ц. к. Дирекція зелѣзниць державныхъ** доносить, що почавши вôдъ дня 20 серпня с. р. переходять возы до спаня при поѣздахъ поспѣшныхъ чч. 1/301 и 302/2 мѣжь Краковомъ а Чернôвцями. — Задля осѣнныхъ маневрôвъ будуть для перевозу подорожныхъ и пакункôвъ до и зô стаціѣ Радимно поѣзды поспѣшнѝ чч. 3 и 4 задержувати ся въ часѣ вôдъ 1-ого до 8-ого вересня с. р. включно, въ згаданôй стаціи.

— **Станъ воздуха за минувши доообы чи**сляче вôдъ 12 год. въ полудне дня 1 вересня до 12 год. въ полудне дня 2 вересня: Середна теплота була + 8·8° Ц., найвысша + 14·2 Ц. (вчера по полудни), найнизша + 6·2° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (762). Вѣтеръ буде пôвнôчно захôдный, середна теплота позôстане около + 15·0° Ц., небо буде захмарене, дощу не буде, погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ дня** 1 вересня: пшениця 7·75 до 8·—; жито 6·— до 6·50; ячмѣнь 5·50 до 6·75; овесъ 5·75 до 6·75; рѣпакъ 13·50 до 14·—; горохъ 7·25 до 10·—; вика —·— до —·—; насѣнє льняне —·— до —·—; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 5.75 до 6·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 70·—; бѣла 65·— до 85·—; шведска —·— до —·—; кмынокъ 24·— до 26·—; анижъ 33·— до 34·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль 125·— до 150·—; спірітусъ готовый 17·— до —·—

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 2 вересня. Є. Вел. Цѣсарь надавъ Альфредови Круппови въ Ессенъ велику ленту ордера Францъ Йосифа зъ звѣздою.

Будапештъ 2 вересня. Въ послѣднôй добѣ занедужало въ 22 комітатахъ 85, а померло 49 людей на холєру. Зъ того въ мармароскôмъ комітатѣ 19 и 11, а въ кунсольноцкôмъ 17 и 3.

Константинополь 2 вересня. Ґен.-адъютантъ Шакиръ-паша именованый посломъ въ Букарештѣ.

Петербургъ 2 вересня. Вôдъ 24 до 31 серпня занедужало тутъ на холєру 40 а померло 15 людей. Вôдъ 13 ажь до 26 серпня занедужало загаломъ 2.951 а померло 970 людей.

Неаполь 2 вересня. Войско, що стояло по улицяхъ, вернуло знову до касарень и стоить тамъ теперь сконсиґноване, лишь патрулѣ ходять по мѣстѣ.

Коблєнція 2 вересня. Приѣхавъ тутъ князь Неаполю. На двôрци повитали его цѣсарь, кн. Альбрехтъ и зôбрана публика дуже сердечно.

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій**.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.